

CRIS

Tonino Benacquista
Malavita

Titlul original: *Malavita*

We know
books

Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 2004

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BENACQUISTA, TONINO

Malavita / Tonino Benacquista ; trad. din lb. franceză de
Simona Brînzaru. - București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-85-7

I. Brînzaru, Simona (trad.)

821.133.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: CORNELIA BUȘE

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: mai 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tonino Benacquista

Malavita

traducere din limba franceză
de Simona Brînzaru

CRIME SCENE PRESS
2025

Au intrat în casă la miezul nopții.

O altă familie ar fi văzut în asta un început. Prima dimineață ce va urma tuturor celorlalte. O viață nouă într-un oraș nou. Un moment unic pe care nu-l trăiești niciodată la adăpostul întunericului.

Familia Blake se muta în secret și se străduia să nu atragă atenția. Maggie, mama, intră prima bătând cu călcâiul pe treptele din fața ușii pentru a îndepărta eventualii șobolani, inspectă toate camerele și sfârși cu pivnița care i se păru curată și având o umiditate ideală pentru a învechi o roată de parmezan și sticlele de chianti. Frederick, tatăl, dintotdeauna neliniștit în privința rozătoarelor, o lăsă pe soția lui să verifice prima și făcu turul casei cu o lanternă în mână, apoi ajunse pe o verandă unde se îngrămădeau mobile de grădină vechi și ruginite, o masă de ping-pong umflată și diverse obiecte pe care nu le putea desluși în întuneric.

Belle, fiica cea mare, de șaptesprezece ani, urcă scara și se îndreptă spre încăperea care urma să fie camera ei, un pătrat perfect, orientat spre sud, cu vedere spre un arțar și un strat de garoafe albe ce rezistau miraculos – le-a zărit strălucind în nopte ca un pumn de stele aruncate la întâmplare. Răsuci căpătâiul patului spre nord, mută noptiera și se complăcu imaginându-și pereții acoperiți de afișele ei care traversaseră vremuri și frontiere. Locul începu să vibreze doar prin simpla prezență a Bellei. De acum înainte aici va dormi, va învăța, va lucra la gestică și mers,

va bombăni, va visa, va râde și, uneori, va plânge – ziua tipică de când devenise adolescentă. Warren, cu trei ani mai mic decât ea, cercetă camera alăturată fără o curiozitate prea mare: pentru el contau mai puțin armonia volumelor sau panorama, cu adevărat importante fiind instalația electrică și firul pentru telefonul propriu. În mai puțin de o săptămână, marea sa pricepere în informatică îi va permite să uite câmpia franceză, și chiar Europa, și îi va da iluzia că se va întoarce acasă, dincolo de Atlantic, de unde venea și unde va reveni într-o bună zi.

Conacul din 1900, din cărămidă și piatră normandă, se distingea printr-o friză în alb și negru de-a lungul fațadei, prin ghirlandele de lemn pictate în albastru ce marcau linia acoperișului, de unde, în unghiul dinspre est-vest, ieșea un fel de minaret. Arabescurile din fier forjat ale gardului de la intrare invitau să fie vizitat imobilul care, de la distanță, părea un mic palat baroc. Dar, la ora aceea din noapte, membrilor familiei Blake nu le păsa defel de estetică și nu se preocupau decât de confort. În ciuda farmecului ei, piatra veche ascundea cu greu faptul că era demodată și nimic nu înlocuia mica bijuterie modernă care fusese înainte vreme casa lor în Newark, New Jersey, Statele Unite.

Toți patru s-au reîntâlnit în salon, unde, în tăcere, au împăturit pânzele ce acopereau fotoliile club, canapeaua, măsuța joasă și alte mici obiecte de mobilier încă goale. Șemineul din cărămidă roșie și neagră, destul de mare ca să poată fi prăjită o oaie, era împodobit cu placa sculptată a unui blazon ce reprezenta doi gentilomi ce purtau un mistreț. Fred luă de pe bârna transversală niște bibelouri și le aruncă direct în vatră. Orice obiect pe care îl considera inutil îi genera imediat impulsul de a-l arunca.

– Proștii ăia iar au uitat televizorul, spuse Warren.

– Au zis că îl vor aduce mâine, zise mama.

– Sigur mâine sau mâine ca ultima dată? întrebă Frederick, la fel de neliniștit ca și fiul său.

– Ascultați amândoi: să nu vă uitați strâmb la mine de fiecare dată când va lipsi un obiect din casă. Adresați-vă lor direct.

– Mamă, televizorul nu este un obiect, este legătura noastră cu lumea, cu lumea reală, departe de șandramaua asta nesigură din fundătura asta plină de țărănoi unde va trebui să trăim poate ani buni. Televizorul este viață, viața mea, noi, țara mea.

Maggie și Frederick nu știură ce să-i răspundă și apelară la necunoașterea limbii. Îi recunoșteau lui Warren dreptul de a fi nostalgic. Avea doar opt ani când evenimentele îi obligaseră să părăsească Statele Unite; dintre ei toți, el suferise cel mai mult. Ca să creze o diversivă, Belle întrebă cum se numește orașul.

– Cholong-sur-Avre, Normandia! răspunse Fred, străduindu-se să pronunțe fără accent. Imaginați-vă câți americani au auzit vorbindu-se de Normandia fără să știe în ce loc nenorocit de pe lume să o plaseze.

– În afară de faptul că băieții noștri au debarcat aici în '44, prin ce este celebră Normandia?

– Camembertul, se hazardă tatăl.

– Asta găseam și la Cagnes-sur-Mer, dar aveam în plus soarele și marea, spuse Belle.

– Găseam și la Paris, și era Parisul, reluă Warren.

Cu toții păstrau o amintire plăcută a sosirii lor în capitală, cu șase ani înainte. Fuseseră forțați de împrejurări să părăsească Coasta de Azur, unde locuiseră patru ani și unde soarta îi lovise iar conducându-i la Cholong-sur-Avre, pe Eure.

S-au despărțit ca să meargă să cerceteze camerele pe care nu le vizitaseră încă. Fred s-a oprit în bucătărie, a inspectat frigiderul gol, a deschis câteva dulapuri, și-a pus palma pe placa de vitroceramică. Mulțumit de blatul de lucru – avea nevoie de mult spațiu atunci când avea chef să facă sos de roșii – a mângâiat butucul de lemn, chiuveta, taburetele înalte de răchită, a luat câteva cuțite și

și-a trecut unghia peste lamă. Primul său contact era întotdeauna unul tactil. Proceda cu locul așa cum proceda cu o femeie.

În baie, Belle se fâțâi în fața unei superbe oglinzi ușor pătate, prinsă într-o ramă veche de acaju și împodobită cu o mică lampă din sticlă translucidă în formă de trandafir unde era înșurubat un bec. De acum înainte, nu va mai putea să se lipsească de acea sclipire. Maggie deschise larg ferestrele dormitorului, scoase cearșafurile din husele lor, luă păturile strânse și așezate pe dulap, le mirosi, consideră că sunt curate și le întinse pe pat. Numai Warren trecea dintr-o cameră în alta întrebând:

– A văzut cineva cățeaua?

Malavita, botezată așa de Fred, era un ciobănesc australian gri-cenușiu care îi însoțise pe membrii familiei Blake încă de la sosirea lor în Franța. Un dar de bun-venit ca să-i distreze pe copii, să le cumpere ieftin iertarea și să-i facă să uite dezrădăcinarea – trei motive pentru a o determina pe Maggie să adopte chestia aia mică, păroasă și cu urechile ciulite. Datorită uimitoarei sale discreții, cățeaua nu întâmpinase nicio dificultate în a se face acceptată. Nu lătra niciodată, se hrănea cu delicatețe, cel mai adesea noaptea, și își petrecea cea mai mare parte a timpului dormind, de obicei în pivniță sau în spălătorie. O dată pe zi se credea că a murit și, în restul timpului, că a dispărut.

Malavita ducea o viață de pisică și nimeni nu avea nimic de comentat. Warren, așa cum se așteptase, sfârși prin a o descoperi în pivniță, între un cazan pus pe starea de veghe și o mașină de spălat nou-nouță. Animalul, asemenea celorlalți, își găsisse locul și adormise.

*

Modul de viață *à la française* nu eliminase ritualul mic-dejunului. Fred se trezea devreme pentru a-și vedea copiii plecând cu burta plină, pentru a le da binecuvântarea și, la nevoie, mai mulți

bani de buzunar și un prețios sfat de viață. De îndată ce îi vedea ieșiți pe ușă, se culca iar cu conștiința împăcată. La cei aproape cincizeci de ani ai săi, Frederick Blake nu trebuise niciodată să-și înceapă zilele înainte de prânz și putea să numere pe degetele de la o singură mână diminețile în care nu-și respectase tabietul. Cel mai rău fusese la înmormântarea lui Jimmy, un tovarăș de arme de la începutul carierei, față de care nimeni nu ar fi îndrăznit să arate lipsă de respect, chiar și post-mortem. Nenorocitul nu găsisse nimic mai bun de făcut decât să fie îngropat la două ore de mers cu mașina de Newark, iar ceremonia fusese programată la ora zece; o zi groaznică de la început până la sfârșit.

– Fără cereale, fără pâine prăjită, fără *peanut butter*, vă mulțumiți cu ce am găsit azi dimineață la brutărie: briose cu mere. Voi merge la cumpărături după-amiază, așa că scutiți-mă de reclamații, spuse Maggie.

– E perfect, mamă, spuse Belle.

Warren luă o briosă cu un aer nemulțumit.

– Ar putea să-mi explice cineva de ce francezii, renumiți pentru produsele lor de patiserie, nu au inventat *donut*? Nu este ceva complicat, e o briosă cu o gaură.

Pe jumătate adormit și deja exasperat de ziua ce se anunța, Fred întrebă dacă nu cumva gaura în chestiune ar aduce un surplus de gust.

– Au început să le placă *cookies*, spuse Belle. Am mâncat și erau bune.

– Numești asta *cookies*?

– Am să fac duminică *donuts* și *cookies*, spuse Maggie împăciuitoare.

– Știți unde este școala? întrebă Fred ca să se intereseze de programul zilnic care îi scăpa mereu.

– Le-am făcut o schiță.

– Mergi cu ei.

– O să ne descurcăm, mamă, spuse Warren. O să ajungem mai repede fără schiță. E ca și cum ai avea un radar în cap: e de ajuns să te afli cu ghiozdanul în spate pe orice stradă din lume și o voce interioară te pune în gardă: „Nu o lua pe acolo, ia-o pe aici“ și întâlnești tot mai multe siluete cu ghiozdane în spate mergând în aceeași direcție, precipitându-se toate către un soi de intrare obscură. Este o lege a fizicii.

– Dacă ai putea să fii la fel de motivat și la lecții! spuse Maggie.

A fost semnalul de plecare. Se îmbrățișară cu toții, își dădură întâlnire la sfârșitul după-amiezii și această primă zi putea să înceapă. Fiecare, din diverse motive, se abținu să pună miile de întrebări care îi stăteau pe limbă și acceptă situația ca și cum ar fi avut o oarece coerență. Maggie și Fred se treziră singuri în bucătăria în care se făcuse brusc liniște.

– Ce vei face azi? întrebă el.

– Ca de obicei. Am să fac turul orașului, am să vizitez ceea ce este demn de a fi vizitat, am să reperez magazinele. Mă întorc pe la șase seara, cu cumpărăturile făcute. Tu?

– O, eu...

Îndărătul acestui *O, eu...* ea auzi o litanie tăcută, fraze pe care le cunoștea pe dinafară fără ca el să trebuiască vreodată să le rostească: *O, eu am să-mi petrec ziua întrebându-mă ce naiba caut aici și pe urmă, ca de obicei, am să intru în pielea cuiva. Problema e că habar n-am în pielea cui să intru.*

– Încearcă să nu zaci toată ziua în halat.

– Din cauza vecinilor?

– Nu, pentru moral.

– Moralul este bun, Maggie, numai că eu sunt puțin defazat, totdeauna am nevoie de mai mult timp pentru a mă adapta decât tine.

– Ce spunem dacă ne întâlnim cu vecinii?

– Nu știu. Până una, alta, zâmbește-le, găsim noi ceva în două-trei zile.

– Quintiliani a insistat să nu pomenim niciodată de Cagnes. Trebuie să spunem că venim de la Menton: le-a explicat asta limpede copiilor.

– Ca și când idiotul acela ar mai fi trebuit să o spună.

Ca să scape de o discuție neplăcută, Maggie urcă să se schimbe, iar Fred strânse masa ca să fie cu conștiința împăcată.

Pe fereastră descoperi grădina la lumina zilei, o peluză bine întreținută în ciuda câtorva frunze de arțar căzute, o bancă verde din metal, o alee cu pietriș, o magazie ce adăpostea un grătar abandonat. Își aminti de vizita sa nocturnă pe terasă și de ambianta bizară, mai degrabă plăcută, pe care o simțise. Trebuia să o revadă în plină zi, după ce termina cu afacerile. De altfel, toate acestea încetaseră de multă vreme.

Era martie: ziua se anunța călduță și luminoasă. Maggie ezită o clipă înainte de a se îmbrăca adecvat pentru prima ei ieșire în oraș. Brunetă, cu ten măsliniu și ochi negri, se îmbrăca cel mai adesea în nuanțe de brun și ocră; alese un pantalon bej, un tricou gri cu mâneci lungi și un pulover de bumbac. Coborî scara, cu un rucsăcel în spate pus în bandulieră, își căută soțul din priviri, aruncă un „Pe diseară!“ la care nu i se răspunse și ieși.

Fred ieși pe veranda deja scaldată de soare și simți un delicat miros de licheni și de lemn uscat: o grămadă de buturugi abandonate de foștii proprietari. Storurile de la ușa mare de sticlă trasau dungi fine, paralele, de-a lungul încăperii. Fred văzu în asta o rafală divină și se distră transformându-și trupul în țintă. Camera, protejată, dar dând spre grădină, se învecina cu cei patruzeci de metri pătrați ai casei, care includeau și dependențele. Se îndreptă spre colțul unde era debaraua și începu să arunce vechiturile care îl incomodau pentru a avea mai mult spațiu și mai multă lumină. Deschise ușa dublă din sticlă și aruncă direct pe pietriș amintirile

uitate ale unei familii necunoscute: un televizor vechi, veselă și obiecte din aramă, cărți de telefon murdare, un cadru de bicicletă fără roți și o sumedenie de alte obiecte. Fred era fericit să scape de toate vechiturile și de fiecare dată când azvârlea cât mai departe unul din obiecte scotea câte un *Rubbish* sau *Junk*. În final, puse mâna pe o carcasă mică, gri-verzui, pregătindu-se s-o arunce ca un discobol. Deodată, curios să vadă ce este înăuntru, o așeză pe masa de ping-pong, trase cum putu de cele două fermoare ruginite și săltă capacul.

Metal negru. Clape de sifid. Tastatură europeană. Car ce putea reveni automat. Mașina avea un nume: Brother 900, model 1964.

Pentru prima oară în viață, Frederick Blake ținea în mâini o mașină de scris. O cântări așa cum făcuse cu copiii lui la naștere. O răsuci și îi observă marginile, unghiurile mecanismelor aflate la vedere: era învechită, dar de o rară complexitate, plină de pistoane, roțițe și fierărie meșteșugită. Apăsă pe tastele „r“, „t“, „y“, „u“, mângâind apoi cadrul de metal. Cu mâna pe bobină, încercă să desfacă panglica, apoi căută să detecteze un iz de cerneală, fără să reușească însă. Apăsă și tasta „n“, apoi și pe celelalte. Din ce în ce mai repede, până când ciocănelele se încăleacă. Excitat, le desfăcu, apoi își așeză șase degete pe clape, la întâmplare și, stând în picioare, în lumina de rouă a terasei, cu halatul desfăcut și ochii închiși, se simți cuprins de o emoție stranie.

*

Ca să-și păstreze un loc în curtea școlii, în mijlocul privirilor intrigate de prezența lor, Belle și Warren sporovăiau în limba engleză, insistând pe accentul din Newark. Stăpânirea limbii franceze nu le mai punea probleme: după șase ani, se exprimau cu mai multă ușurință decât părinții lor și înlocuiau anumite expresii ale limbii lor natale cu unele specific franțuzești. Totuși, în împrejurări excepționale, cum era acea dimineață, aveau nevoie să-și

regăsească intimitatea limbajului, o modalitate pentru ei de a-și repeta povestea și de a nu uita de unde veneau. Se duseseră la ora opt în biroul doamnei Arnaud, consilier de educație la Colegiul Jules Vallès, care îi rugase să aștepte în curte o clipă pentru a-i prezenta dirigintelui. Belle și Warren ajunseseră aici spre sfârșitul celui de-al doilea trimestru, când soarta fiecărui elev era pece-luită. Cel de-al treilea trimestru le folosea pentru a pregăti anul următor: ea bacalaureatul, el intrarea în clasa a X-a. În pofida evenimentelor din viața familiei Blake, Belle se menținuse la același nivel ca în primii săi ani la Montgomery Academy High School din Newark. Încă din copilărie își dăduse seama că trupul și spiritul trebuie să se îmbogățească unul pe celălalt, să facă schimb de energie, să lucreze sincron. La cursuri, interesată de tot, nu neglija nicio materie, și nici un profesor din lume, nici chiar părinții săi, nu ar fi bănuț principală sa motivație: să devină mai frumoasă. În ceea ce îl privea, Warren învățase franceza așa cum memorezi o melodie, fără să gândești, chiar fără să vrei. Efectele psihologice provocate de deșrădăcinare îl obligaseră totuși să repete o clasă și să frecventeze psihopediatría cărora le ascundea adevăratele motive ale fugii lor din Statele Unite. Azi nu mai avea sechele, dar le spunea mereu părinților săi că nu meritase acest exil. Ca toți copiii cărora li se cere mult, se maturizase mai repede decât alții și intrase deja în posesia câtorva principii de viață de la care părea că nu trebuia să se abată. În spatele valorilor pe care le păstra ca pe o moștenire de preț a castei sale, se ascundea solemnitatea altor vremuri în care se amestecau simțul onoarei și al afacerilor.

Un grup de fete din clasa lui Belle, curioase, se apropiară ca să facă cunoștință. Domnul Mangin, profesorul lor de istorie și de geografie, îi căută și o salută pe domnișoara Belle Blake cu o intonație ceremonioasă în glas. Belle se despărți de fratele său urându-i noroc printr-un gest de neînțeles pentru cine nu era născut la sud de Manhattan. Doamna Arnaud îl anunță pe Warren că nu

avea cursuri înainte de ora nouă și îi ceru să meargă să aștepte în sala de studiu. Warren preferă să rățească prin școală ca să repereze locurile și să stabilească limitele închisorii sale. Intră în clădirea principală a liceului, un bloc circular numit „Margareta“, care avea în centru un hol ca un stup, unde învățau elevii din ciclul al doilea, cărora li se dădea voie să fumeze, să piardă timpul în afara sălilor de studiu, să lipească afișe și să organizeze adunări generale – ucenicia vârstei adulte. Warren se trezi singur în fața unui aparat de băuturi calde și a unui panou mare care cerea concursul tuturor pentru tradiționala sărbătoare a școlii, programată pentru 21 iunie. Străbătu culoarele, deschise câteva uși, ocoli grupurile de adulți, ajunse la o sală de sport unde se antrena o echipă de baschet pe care o privi o clipă, intrigat ca întotdeauna de lipsa de coordonare a francezilor. Una dintre cele mai frumoase și ultime amintiri americane nu era oare meciul dintre Chicago Bulls și Knicks, de la New York, unde îl văzuse cu ochii lui zburând de la un panou la celălalt pe Michael Jordan în persoană, legenda vie? Un motiv suficient ca să-ți regreți patria o viață întreagă.

O mână pusă pe umărul lui îl trezi din reverie. Nu era un supaveghetor sau un profesor însărcinat să-l pună la punct, ci un elev mai înalt cu un cap decât el, însoțit de doi colegi ce înotau în treninguri prea largi. Warren semăna cu tatăl său, genul de brunet scund și slab de la care mai moștenise și o gestică ponderată, o economie înnăscută a mișcărilor. În privirea sa deja fixă, imobilă, cea a contemplativului, poate, cel pentru care reacția nu este primul răspuns la acțiune, se citea gravitate. Sora lui îl asigurase că la maturitate va fi frumos, grizonat, expresiv, dar că până atunci va trebui să merite acel chip.

– Tu ești americanul?

Warren îndepărtă mâna celui pe care îl consideră pe drept cuvânt șeful, ca și când ar fi alungat o muscă. Ceilalți doi, pe post de aghiotanți, așteptau prudenti urmarea. În ciuda vârstei

sale, Warren cunoștea bine această intonație, ordinul nesigur, invocarea autorității pentru a testa limitele. După prima clipă de surpriză, americanul ezită să răspundă. De altfel, nu era decât o întrebare și puțin conta ce voiau cei trei, pentru că nu apăruseră din întâmplare. De ce eu? se întreba el. Cum îl dibuiseră atât de repede? De ce, în mai puțin de o jumătate de oră, atrăsese asupra lui începutul unei amenințări stupide care, încurajată de tăcerea lui, urma să se materializeze rapid? Avea răspunsul, un răspuns ce putea să-l facă să iasă din copilărie.

– Ce vreți?

– Ești american. Ești bogat.

– Terminați cu prostiile și spuneți-mi ce afaceri învârțiți.

– Ce sunt părinții tăi?

– Ce importanță are? Care-i șmecheria voastră? O faceți pe racketii? Cum merge treaba, la procent sau la bucată? Câți sunteți: trei, șase, douăzeci? În ce reinvestiți?

– ...?

– Organizare zero. Eram sigur.

Niciunul dintre cei trei nu pricepu o iotă și nici de unde îi venea acest aplomb. Șeful se simți insultat, privi în jur, îl trase pe Warren la capătul unui culoar ce ducea spre cantină și îl îmbrânci atât de tare că îl trânti la baza peretelui.

– Ia nu-ți mai bate joc de mine, tu, ăsta nou!

Și cei trei își uniră puterile ca să-l reducă la tăcere cu lovituri de genunchi în coaste și pumni lansați la întâmplare spre față. Unul dintre ei sfârși prin a i se așeza pe genunchi, îi scotoci prin buzunare și îi găsi bancnota de zece euro. Warren, cu răsuflarea tăiată, aprins la față, văzu cum i se cere pentru a doua zi aceeași sumă, ca un drept de intrare în Colegiul Jules Vallès. Stăpânindu-și lacrimile, le promise să nu-i uite.

Warren nu uita niciodată.